311 Гр. Общинска библиот

на вестникъ
„ДОБРУДЖАНСК
ул. „Царица Йоанн
Телефонъ №
ОСНОВАНЪ ПРЕЗЪ 1923 год.
КАТО ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКОТО МАЛЦИНСТВО ОТЪ РУМЪНИЯ

ТАКСА ПЛАТЕНА

СТР. 1 лв.

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

РЕДАКТИРАТЪ: Л. П. СТАНЧЕВЪ и Я. х. ЯНЕВЪ

Брой 516 Добричъ, срѣда, 7 януарий 1942 год. Година VI

ТАРИФА НА ВЕСТНИКА:
АБОНАМЕНТЪ за България (1 година . . . . 280 лв.
6 месеци . . . . 150 „
3 месеца . . . . 80 „
Годишенъ абонаментъ за чужбина . 560 „
ОБЯВИ: официални по 2·50 лв. на кв. см. търговски — по споразумение, годежни и вѣнчални по 60 лв. на публикация, въ хрониката по 10 лв. за гармонденъ редъ. На абонати специални условия

ПРАЗДНИКА НА СБЖДНАТИТѢ НАДЕЖДИ

Разгръщайки сбиркитѣ на нашия вестникъ, излизащъ презъ време на робството, ние четемъ въ всѣки коледенъ брой наредъ съ честиткитѣ на свѣтлитѣ праздници и горещи, подсказани слова за тайни надежди, които ще се сбжднатъ, защото сж благословени и отъ Бога, изпратилъ своя синъ на земята, като живъ символъ на вѣчната вѣра въ по-свѣтли и по-благословени дждници.

Нашитѣ пламтящи надежди се вече сбжднаха: родниятъ ни край е свободенъ повече отъ година. Утре ще празднуваме втората свободна Коледа следъ близо двадесеть и четири прекарани при тжжнитѣ условия на робството.

Макаръ че нашата свобода дойде при много тежки времена, убедени сме, че всички братя отъ родната ширъ сж усетили благотворнитѣ ѝ резултати и че всѣки единъ отъ тѣхъ кърми основателни надежди за още по-добри дни, които ще дойдатъ за цѣлия български народъ и за човѣчеството.

Нека презъ тѣзи дни на праздника на сбжднатитѣ ни вжделения се проникнемъ отъ чувството на благодарность и си дадемъ обеть, че ще заработимъ още по-всеотдайно за преуспѣването на родния ни край и за благото на любимото ни Отечество.

Добруджа е люлката на българската държава— нейнитѣ сегашни чада трѣбва да я направятъ да бжде сочена и като люлка на най-висшитѣ добродетели на българския народъ!

Съ тия братски пожелания ви честитимъ вто[illegible] свободна Коледа.

БЕЛЕЖНИКЪ НА

„ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ"

ДѢДО КОЛЕДА

По единъ навикъ още отъ робскитѣ години, дѣдо Коледа посещава първо нашия градъ инкогнито, пита, разпитва, научава се какъ вървятъ хорскитѣ и общественитѣ работи, после пакъ така незабелязано си отива, за да докладва на дѣдо Господа и чакъ следъ това идва официално, натоваренъ съ подараци за децата и мждри съвети за възрастнитѣ. Така и тази година, пребродилъ снѣжнитѣ пущинаци, дѣдо Коледа се отзова въ Добричъ, поразходи се изъ улицитѣ, надзърна тукъ и тамъ и отлетѣ въ небесата да докладва на небесния отецъ. И докладва:

— Въ Добричъ цари миръ и любовь. Хората сж станали още по-човѣколюбиви, дори сж основали българо-нѣмско и българо-японско дружества, съ цель да се опознаятъ отъ близо и отъ далечъ съ всички народи...

Дѣдо Господъ, който, по това време билъ извънредно много заетъ, веднага написалъ своето благословение къмъ чедата отъ Добричъ, къмъ което дѣдо Коледа, обаче, контрабандно прибавилъ:

— И до година ако ви заваря така разединени, вироглави и голѣми общественици безъ никакви обществени прояви, горко ви!..

ЗАКОНА ЗА УРЕЖДАНЕ ПОЗЕМЛЕНИЯ РЕЖИМЪ ВЪ ДОБРУДЖА

Следъ почти окончателното привършване на работитѣ по окончателното настаняване на преселницитѣ и оземляване на безимотнитѣ и малоимотнитѣ мѣстни жители въ южна Добруджа, комисара за Добруджа г. д-ръ Цанко Каракуневъ пристжпи къмъ изработване на проекта, ко който ще се състави новия законъ за уреждане на правособственостьта върху земитѣ въ нашия край. Възъ основа на събранитѣ данни отъ всеобхватно естество, на направенитѣ отъ него лично наблюдения и констатации и на полученитѣ изложения отъ организации и отъ отдѣлни лица г. комисарътъ е съставилъ вече единъ подробенъ въпросникъ, който засѣга всестранно и найподрбно почти всички проблеми, които изтъква поземления режимъ у насъ.

Този въпросникъ ще бжде обсжденъ въ близко сътрудничество на компетентни лица и представители на заинтересованитѣ страни отъ Добруджа и старитѣ предѣли на Царството. За тази цель напоследъкъ въ едно събрание отъ представители на отдѣлнитѣ организации бѣхи набелязани лицата, които да застжпятъ интереситѣ на мѣстнитѣ жители, а комитета на преселницитѣ е посочилъ свои представители въ лицето на г. г. д-ръ Ив. Огняновъ и Г. Зоговъ.

Разискванията по изготвения въпросникъ ще започнатъ презъ втората половина на този месецъ, за да може новосъздания законопроектъ да бжде внесенъ въ Народното Събрание презъ тази сесия.

Въ идния брой ние ще се спремъ по-подробно по този поводъ и ще опредѣлимъ нашето становище по повдигнатитѣ въпроси.

ДА ЗАСѢЕМЪ ПРОЛѢТНО ЖИТО!

Поради неблагоприятното време и поради нѣкои други причини въ южна Добруджа не можа да се засѣе достатъчно есенна пшеница. Не малко сж стопанитѣ, които нѣмаха възможностьта да хвърлятъ дори зърно въ земята. Тази голѣма загуба еднакво и за националното ни стопанство и за мѣстнитѣ стопани може да се запълни до известна степень само при условие, че съответнитѣ държавни органи ще направятъ всичко необходимо, за да снабдятъ добруджанскитѣ земедѣлци съ нужното имъ количество пролѣтно жито за семе.

Известно е, че при благоприятно време този родъ жито, наречено още колосъ, се сѣе у насъ още въ началото на м. февруарий. Имайки това предъ видъ съответнитѣ служби трѣбва да се погрижатъ, щото зърното за семе да се набави въ сеидбенитѣ пунктове още презъ този месецъ. Въ противенъ случай ще се повторятъ печалнитѣ работи презъ есеньта.

— БЛАГОТВОРИТЕЛНИЯ чай на женското д-во „Майчина грижа" отъ гр. Добричъ, се състоя на 29. XII., въ салонитѣ на Административната Палата и като всѣкоя година и този пжть бѣ изнесенъ съ небивалъ до сега успѣхъ. Главнитѣ салони бѣха недостатъчни да поберать гоститѣ и едно общо веселие се чувстваше отъ началото до края на чая.

Допринесоха твърде много за сполучливото изнасяне на чая, членкитѣ на д-вото, които се се надпреварваха да бждатъ въ услуга на благотворителната цѣль на д-вото.

Редно е да споменемъ и за председателката на д-вото, г-жа Костова, която положи максимумъ усилия, за да бжде всичко изпълнено старателно и съ редъ.

Доходитѣ надминаха всѣко очакване, които ще се употрѣбятъ за благотворителна цель.

СРЕЩУ ПЪРВАТА НОВА ГОДИНА

По улицитѣ на гр. Добричъ нѣмаше жива душа. Кафенетата отъ рано бѣха затворени, защото всички побързаха да се прибератъ въ кжщи. Снѣгътъ течеше по улицитѣ като бързей, който изеднажъ се връщаше назадъ и после вѣтърътъ го натрупваше на прѣспа, измиташе я завчасъ и човѣкъ не можеше да седи на едно мѣсто. Такава бѣше тази зимна нощь въ Добричъ миналата година по това време.

Чухъ, че единъ керванъ отъ каруци на преселници пристигналъ късно вечерьта въ града и едва сколасали гражданитѣ да приберать хората и добитъка, а каруцитѣ оставили на улицата. Навлѣкохъ се съ топли дрехи, нахлузихъ калпака и излѣзохъ, за да видя какво е станало. Вървѣхъ мжчно, силниятъ и мразовитъ вѣтъръ ми вземаше въздуха отъ устата. Електрическитѣ крушки се полюляваха, глобуситѣ имъ скърцаха. Въ тѣхната свѣтлина виждахъ, че снѣгътъ продължаваше да вали.

Ето ги каруцитѣ. Изоставени сж така, като че стопанитѣ сж се разбѣгали отъ аеропланно нападение. Каруцитѣ бѣха претъпкани съ покжщнина, затрупана отъ снѣга и загладена като съ покривъ.

Стори ми се, че въ една отъ каруцитѣ има нѣщо живо. Доближихъ се и опитахъ да повдигна крайчеца на едно чергило. Но мигновено се отдръпнахъ изплашенъ. Нѣкакъвъ звѣръ искаше да се хвърли върху мене. Това бѣше едно едро куче, което, страшно настръхнало, се изправи въ колата предъ самото ми лице и излая силно въ ухото ми. Следъ това то се прибра въ каруцата. Можахъ да видя, че въ нея имаше кочина, въ която лежеше голѣма свиня.

Не е моглъ селянинътъ да снеме кочината съ свинята—си помислихъ азъ—и затова оставилъ кучето да я варди. Нѣма ли то да загине въ този студъ?

Кучето си показа отново главата, но този пжть очитѣ му бѣха добри. Обърнахъ се и видѣхъ, че се приближава единъ селянинъ съ ямурлукъ и високъ калпакъ. Носѣше торба съ царевица и парче хлѣбъ.

—Твоя ли е колата? — попитахъ селянина.

—Моя е, господине.

—Ами защо си оставилъ животнитѣ въ колата, нѣма ли да загинатъ?

—А че кочината нѣмаше какъ да я снемемъ, нито пъкъ кжде да я навремъ. Нали на друго мѣсто ще ни каратъ? Кучето пъкъ не искаше да дойде съ насъ въ училището. И децата го молиха, потича малко по тѣхъ, а после се върна въ каруцата. Не можешъ го сне отъ каруцата. Вчера се опитаха да ни откраднатъ нѣкои работи още откатъкъ, а на свинята хвърлиха око, но кучето не имъ даде да замиришатъ край каруцата. Щѣше да ги изяде. Додето не отидемъ на наша кжща то нѣма да се отдѣли отъ каруцата. Отъ човѣкъ по варди.

Да.

Да, всички въ Добруджа вардятъ. Вардятъ имотитѣ на стопанитѣ и на държавата, съ вѣрность и неустрашимость. Защото всичко въ тази земя си е тѣхно, нѣма нищо чуждо. Какви славни хора, какви вѣрни кучета!

Така си мислехъ и се отдалечихъ. Чувахъ отвреме навреме приятелския разговоръ между човѣка и кучето. Дочувахъ и самодоволното грухтене на свинята

Това бѣше срещу нова година.

Докато съмъ живъ азъ нѣма да забравя силата на онѣзи, които дойдоха отъ Северъ.

Тих. Каваевъ

ПОЖЕЛАНИЯ НА МИНИСТРА НА ВЖТРЕШНИТѢ РАБОТИ И НАРОДНОТО ЗДРАВЕ

Г-НЪ П. Д. ГАБРОВСКИ ПО СЛУЧАЙ НОВАТА ГОДИНА

Да бжде честита, благодатна и победоносна Новата 1942 година!

Годината, която изпращаме бѣше една отъ най-щастливитѣ за българския народъ. Той постигна своето национално обединение и днесъ вече почти всички българи живѣятъ подъ стрѣхата на своята, на българската държава. Новата 1942 година ни поставя важни задачи. Българскиятъ народъ ще трѣбва да съдействува за изграждането на новия редъ въ Европа, да се утвърди културно върху благословената ни земя и непоколебимъ въ своето единство да изгражда стопанското и духовно възмогване на нацията, за да създаде отъ българската земя райски кжтъ на напредъкъ, спокойствие и благоденствие.

г. П. Д. Габровски

Нека пожелаемъ щото справедливата борба на нашитѣ велики съюзници да се увѣнчае съ окончателна победа, за да заживѣятъ всички народи въ свѣта въ миръ и благородно сътрудничество. Нека бждемъ готови да сътрудничимъ съ всички сили за тази победа.

Нека посрещнемъ Новата година съ вѣра въ тържеството на доброто и правдата и съ упование въ свѣтлото бждеще на България. Нека всички сплотени около своя любимъ Върховенъ Вождъ Н. В. Царь Борисъ III работимъ апостолски и непрестанно за напредъка и величието на България!

Честита нова година!

ЕДНА СБЖДНАТА МЕЧТА

Ще празднуваме за втори пжть Рождество Христово подъ широко разветия български трицвѣтъ. Ще изживѣемъ праздника на една изпълнена заветна мечта. Въ колекциитѣ на този вестникъ, точно петнадесеть години се е писало за този великъ, истински день на Рождеството, подъ една или друга форма, но ясно и разбрано за всички българи отъ предѣлитѣ на тогавашна Румъния, че деньтъ на свободата е близъкъ и че той ще изгрѣе съ величието на чистия и свѣтълъ день. И тогава много наши селяни и граждани сж идвали да ни питатъ:

— Тия хубави и надеждни слова за кои свѣтли праздници се отнасятъ — дали за Рождество Христово или за освобождението ни?

Тия незабравими и сладки спомени за насъ, сега почиващи въ прашнитѣ колекции на вестника, не може да не извикватъ сълзи въ очитѣ. Тѣ възкресяватъ едно минало, когато всички българи отъ Добруджа сж очаквали съ трепетъ деня на свободата, свободно да празднуватъ свѣтлитѣ праздници, да чуятъ свободно българската речь и да живѣятъ съ едничката надежда—свободата.

Една сбждната мечта.

1942

Старата година си отиде. Тя донесе щастие на нашия народъ, като очерта границитѣ на държавата ни такива, каквито ние сме ги жадували много години подъ редъ. Тя заби здраво народния трицвѣтъ въ всички български земи, които дълго крепиха въ сърдцата си вѣрата и надеждата за великия день, който дочакаха...

Край многото изминали години, които посрѣщахме съ радость и изпращахме съ свити сърдца, 1941 година ще се нареди горда, че е посрещната съ радость и е изпратена съ дълбока и твърда вѣра. Тя ще бѫде записана съ златни букви въ историята на българския народъ.

Ето, предъ насъ е новата 1942 година — свѣтла, чиста и пълна съ още по-свѣтли надежди. Презъ тази година пожелаваме на всички да работятъ съ двойни сили изъ села и градове, по ниви и ливади, въ училища и домове за величието и възхода на Родината си.

Нека 1942 година донесе здраве, успѣхъ и много радости на хилядитѣ малки добруджанчета, които слушатъ въ училищата словото на учителитѣ си и се готвятъ да станатъ строители на обединена България.

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА!

Честито Рождество Христово

Исусъ Христосъ се роди въ пещерата край Витлеемъ преди 1941 години. Той слѣзе на земята, за да донесе миръ, любовь и щастие на хората; да нахрани гладнитѣ и да изтрие сълзитѣ отъ очитѣ на нещастнитѣ. Той бѣше кротъкъ и смиренъ, защото искаше да посѣе въ сърдцата на людетѣ кротость и смиреность... Ала бѣха много ония, които не го разбраха. Затова, вмѣсто да тръгнатъ по неговия пѫть, разпънаха го на кръста, за да разбератъ грѣшката си, когато видѣха чудото на Неговото възкресение.

Оттогава минаха много години. Много хора прегърнаха Христовото учение и умрѣха, за да уредятъ Бижието царство на земята. Но и до день днешенъ Богъ не е влѣзълъ въ сърдцата на всички люде. Затова и Неговата правда не е огрѣла още всички народи. Нашиятъ народъ, който тръгна по пѫтя на Исуса Христа, сѫщо бѣше разпънатъ на позорния кръстъ на робството.

Сега за пръвъ пѫть отъ много години насамъ ние празднуваме истинско рождество, защото всички сме заедно. Затова е тъй голѣма и радостьта ни! Затова тъй тържествено биятъ камбанитѣ по градове и села, а коледари пѣятъ:

—ЧЕСТИТО РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО!

БѢЛИ ПОРТИ ОТВОРЕТЕ

Бѣли порти отворете,
Дѣдо Коледа срещнете.
че ви носи много дари,
води гости—коледари!

Да попѣятъ на стопани,
да поскачатъ като лани,
че да бѫдатъ все засмѣни
и като бунжуръ червени...

Да сѫ живи, да сѫ здрави,
всѣки злото да забрави,
да сѫ пълни вси хамбари
съ пшеница — златни дари.

Да натегнатъ вредъ лозята
съ грозде — радость за сърдцата,
че да свѣтнатъ пакъ душитѣ
на Росица катъ водитѣ...

Бѣли порти отворете,
Дѣдо Коледа срещнете!
Ей, изгрѣва въ небесата
на Исуса нашъ звездата!

Недѣлчо Тичевъ

ХЕЙ ДЕЧИЦА!

Хей дечица, излѣзнете —
хайде госта си срещнете!
Звънъ! Звънъ! Звънъ!
Дѣдо коледа е вънъ.
Той ви носи армагани:
топки, куклички засмѣни,
разни хубави игралки
за послушни деца малки.
Хайде всички излѣзнете —
Дѣда Коледа срещнете!

М. Досева, III кл.—Добричъ

ИВАНЪ ВАСИЛЕВЪ

Коледа въ равнината

Бистъръ звънъ звъни навънъ:
пада звезденъ снѣгъ.
Бистъръ звънъ звъни навънъ:
Богъ роди се пакъ.

Бистъръ звънъ звъни навънъ:
грѣй ти, мой народъ!
Следъ борби, и мракъ и сънь
чака свѣтълъ бродъ.

Бистъръ звънъ звъни навънъ:
мой народъ, тръгни!
Бистъръ звънъ звъни навънъ:
мой народъ, бѫди!

2

Снѣгъ се сипе... сипе... сипе...
надъ кѫщуркитѣ заспали;
вѣтърътъ скимти и хлипа
и размѣта черги бѣли.

И отвѣва отъ селата
участь тѫжна, участь тежка...
Свѣтло, бодро въ тъмнината
ехва смѣхъ и глъчъ младежки.

Ето кипри коледари
пѣятъ пѣсни гласовити —
и на млади и на стари
носятъ радости честити.

И разнасятъ надалеко
благовесть и свѣтла обичь...
а снѣгътъ засипва леко
сетнята човѣшка злоба.

ЙОРДАНЪ НЕДКОВЪ (Чичо Данъ)

ПЪРВА КОЛЕДА

Преселницитѣ, които идѣха отъ северъ на дълги кервани, още не бѣха се настанили добре, когато зимата се спустна надъ равнината и затрупа съ дълбокъ снѣгъ малкото селце край старата граница. Докато хората сложатъ прозорци и врати на порутенитѣ кѫщички, сви голѣмиятъ студъ. За Ружкини, които дойдоха нѣколко деня по-късно, не бѣше останала кѫща. Настаниха ги въ една изоставнна сграда край пѫтя на около единъ километъръ отъ селото. Тамъ живѣеха само Ружка и майка й. Всѣки день Ружка отиваше на училище въ селото, а майка й оставаше вкѫщи да реди и поправя. Имаше дни, въ които снѣгътъ затрупваше пѫтя, студениятъ северенъ вѣтъръ остро свирѣше, ала Ружка пакъ тръгваше къмъ училището рано сутринь и се връщаше късно вечерьта.

Наближи Коледа. Селцето се оживи. Дълбокиятъ снѣгъ не прѣчеше на селянитѣ да отиватъ съ шейни чакъ до града за коледни покупки. Тѣ забравиха мѫката и теглото си и се застѣгаха за голѣмия праздникъ. За пръвъ пѫть преселницитѣ щѣха да празднуватъ само между свои. Младата учителка, която дойде наскоро нейде отъ вѫтрешностьта, държеше ученицитѣ въ училището по цѣлъ день. Тя ги учеше да пѣятъ хубави коледни пѣсни, каквито децата не бѣха чували по-рано. Пѣеше и Ружка. Учителката й бѣше дала да научи и стихотворение за Дѣдо Коледа. Когато го четѣше, Ружка винаги виждаше добрия побѣлѣлъ старецъ да надничa презъ заснѣженитѣ прозорци на схлупенитѣ кѫщички и да оставя по нѣщо на добритѣ деца...

Два дни преди Коледа Ружка почувствува, че не е добре. Бѣха пакъ въ училището. Тя се силѣше да пѣе съ другаркитѣ си, ала усѣщаше, че гласътъ й не излиза. Главата силно я болѣше. Очитѣ й горѣха, и отъ време на време огнено-червени кръгове се мѣркаха предъ тѣхъ. Краката й бѣха изстинали. Ружка съ мѫка дочака края на пѣснитѣ и си тръгна. Бѣше вече мръкнало. Слаби свѣтлинки едва блещукаха въ прозорцитѣ на селскитѣ кѫщурки. Небето бѣше мрачно. Вѣтърътъ гонѣше сърдито тъмнитѣ облаци, гребѣше снѣгъ отъ откритото поле и го отнасяше съ бѣсенъ вой нѣкѫде далечъ. Студътъ минаваше презъ тънкитѣ дрешки на Ружка и я щипѣше. Тя треперѣше, вглеждаше се въ тъмнината, за да види пѫтя къмъ тѣхната кѫщичка и все бързаше. Водѣше я слабата свѣтлинка, която излизаше изъ прозореца и се губѣше, сякашъ вѣтърътъ я гасѣше. Най-после Ружка стигна, затръшна съ последни сили врата и се хвърли върху малкото одърче край вехтата тенекиена печка...

Майка й се изплаши. Тя разбра, че детето й е зле болно и се залута край него да му помогне. Свари разни лѣковити треви, които бѣше донесла отъ тѣхното село, дълго моли Ружка да пие, ала тя нищо не прие. Само лежеше съ дълбоко хлътнали очи и дишаше тежко. Понѣкога поискваше съ слабъ гласецъ водица, за да разкваси попуканитѣ си устни и пакъ се унасяше. Майка й раздухваше суровитѣ дърва въ печката изтриваше насълзенитѣ си очи и мокрѣше челото на болната съ кърпици, натопени въ оцетъ. Често тя заставаше до малкото прозорче и дълго гледаше по пѫтя къмъ селото или се изправяше срещу иконата, предъ която блещукаше запалено кандилце и дълго се молѣше. Сърдцето й се кѫсаше отъ мѫка. На нѣколко пѫти тя тръгваше къмъ селото да потърси помощь и пакъ се връщаше още отъ вратата, защото не се решаваше да остави детето само.

Дойде деньтъ срещу Бѫдни вечеръ. Времето бѣше много хубаво. По улицитѣ сновѣха премѣнени мѫже и жени, които бързаха и весело разговаряха. По пѫтекитѣ къмъ училището отиваха и се връщаха момиченца съ нови шарени забрадки и момченца съ бѣли кожухчета и високи черни калпаци. По лицата на всички бѣше изписана първата имъ коледна радость. Къмъ пладне Ружка бѣше малко по-добре. Тя отвори очи и дълго гледа майка си, която се бѣше надвесила загрижено надъ нея. Поиска дори да се изправи седнала на креватчето, но майка й я спрѣ:

— Недей, маминото! Слабичка си... Потрай още малко! Дѣдо Коледа ще ти донесе здраве. Тогава ти ще станешъ, ще идешъ въ училището и пакъ ще играешъ съ другаркитѣ си.

Ружка трепна.

— Кога ще пѣемъ, мамичко? —запита тя.

— Утре е Коледа. Довечера другарчетата ти ще пѣятъ. Ти нѣма да отидешъ, защото си ми болничка... Ружка нищо не отговори. Две топли сълзи се отрониха бавно отъ сухитѣ очи и намокриха бузитѣ й. Майка й сложи рѫка на челото и продума:

— Не плачи, Ружке! Ето, ще си отиде болестьта, ще мине зимата, и ти по цѣли дни ще бѫдешъ между твоитѣ [illegible]

КОЛЕДА У ДОМА

...ше миналата година. Набли- ...Коледа. По всички лица се ...ѣше радость и нетърпение. ...дость имаше и у дома, но тя ...е не бѣ пълна, защото татко ...бѣше се върналъ отъ Си- ...бирь.

...вечерьта срещу голѣмия ...здникъ мама шеташе нагоре ...долу изъ кжщи и се пригот- ...ше за светата нощь. Приле- ...ли чела до студеното стъкло ...прозореца, ние съ сестричка- ...ми чакахме да се зададе тат- ...защото той бѣше ни писалъ, ...ще си дойде. Мама ни пита- ...е отъ време на време:

—Нѣма ли го още?

Ние нищо не отговаряхме, а ...мо гледахме, готови да запла- ...немъ... По едно време се зада- ...е автомобилъ, който спрѣ ...редъ нашата порта. Ние се ...азвикахме, колкото ни гласъ ...държи:

— Татко си иде! Татко си ...де!

Посрещнахме татка и лудо го ...прегръщахме, защото не бѣх- ...е го виждали повече отъ два ...есеца. Докато му се нарадва- ...ме, дойде ни и още една изне- ...нада. Дѣдо Иванъ пристигна отъ село съ пъленъ човалъ подаръци: орѣхи, сушени сливи и др.

Мама приготвяше вече маса- та, а ние наобиколихме татка и дѣда и нетърпеливо ги питахме за всичко, каквото ни дойдѣше на ума. Скоро мама ни покани да ядемъ. Дѣдо прекади яденето, а азъ прочетохъ молитвата. Следъ това се спуснахме надъ гостбитѣ, въоржжени съ ножове и вилици. Подиръ вечерята оставихме масата неразтребена и минахме въ другата стая при радиото и елхата. Малката елхица бѣше цѣлата окичена съ безброй украшения. Свѣщицитѣ издаваха мека свѣтлина. Отъ радиото се чуваха хубави коледарски пѣсни. Азъ слушахъ пѣснитѣ, гледахъ елхата и се радвахъ, че на този хубавъ празникъ татко е между насъ. Радвахъ се и на дѣда, който живѣе самъ на село, а сега е дошелъ тукъ, за да ни види и се порадва и той съ насъ.

Вънъ се чуха коледарски пѣсни. Спрѣхме радиото и поканихме коледаритѣ. Тѣ бѣха все ученици отъ училището, въ което учителствуваше мама. Малкитѣ коледари попѣха, а мама ги дари съ сушено, бонбони и пари. Следъ тѣхъ се заредиха втори, трети и т. н. до късно следъ полунощь.

Когато легнахме, изъ града още се чуваха пѣснитѣ на коледаритѣ — вестители на Рождество Христово.

МИЛЕНКА ЙОРДАНОВА
ученичка отъ I кл. въ I прогимн.—гр. Добричъ

ДѢДО КОЛЕДА

Посрѣщаме те съ пѣсни,
съсъ весели сърдца,
че вечъ донесе радость
за всичкитѣ деца.

Отъ Охридъ до Силистра,
отъ Дунавъ до Егей,
една вълшебна пѣсень
възторжено се пѣй!

— Свободна е земята
на нашитѣ дѣди,
свободни сж навѣки
балканскитѣ орли!

И въ тази вечерь свята
надъ родната земя
изгрѣва вечъ звездата
на свѣтла бждница!

Посрѣщаме те съ пѣсни,
ликува цѣлъ народъ,
че вечъ донесе радость
на българския родъ!...

Недѣлчо Тинчевъ

ИСКА ДА РЕВЕ

На връхъ Коледа малкиятъ Петърчо се е хваналъ за полата на майка си и реве съ два реда сълзи.

Реве човѣкътъ тъй, че пламъкътъ на кандилцето трепери и иска да угасне. Майката на Петьо го пита:

—Защо ревешъ бре, да не би да си гладенъ?

— Не съмъ ма-а-а, отговаря той.

—Да не искашъ вода?

—Неща!

—Да не ти се спи?

—Не!

—Да ти отрежа отъ ухото на прасенцето!

—Не ща, не ща, не ща-а-а!

—Ами какво искашъ тогава?

—Искамъ да рева-а-а!

ХИТРЕЦЪ

—Понѣкога учительтъ ме гледа тъй, като че ли не съмъ си научилъ урока.

—А ти какво правишъ?

—Че какво да правя? Азъ пъкъ го гледамъ тъй, като че ли съмъ го научилъ, макаръ и да не съмъ го прочелъ.

СЪОБЩЕНИЯ

Коледнитѣ страници за ученици въ настоящия брой на „Добруджански гласъ“ сж уредени отъ г-на **Йорданъ Недковъ** (Чичо Данъ), околийски училищенъ инспекторъ въ гр. Добричъ.

Уредникътъ и редакцията на в. „Добруджански гласъ“ честитятъ празницитѣ на малкитѣ си читатели отъ цѣла Добруджа и имъ пожелаватъ да бждатъ здрави и весели и да завършатъ успѣшно учебната година.

По случай Рождество Христово въ много села отъ околията за прьвъ пжть учителитѣ и родителитѣ уреждатъ коледни елхи за ученицитѣ. Въ гр. Добричъ се уреждатъ коледни елхи за всички ученици отъ основнитѣ училища.

Нашиятъ детски поетъ Недѣлчо Тинчевъ е събралъ едни отъ най-хубавитѣ си стихове въ книжката „Край Росица“. Книжката се доставя отъ книгоиздателство „Братство“ въ гр. Севлиево и отъ вестникарска агенция „Стрела“ въ гр. Добричъ.

Препоржчваме я като най-хубавъ коледенъ подаръкъ за ученицитѣ отъ основнитѣ училища.

Купете си „Край Росица“!

На 14 декемврий почина известниятъ въ града ни народенъ учитель **Георги Атанасовъ.** Въ память на покойния, съпругата му г-жа Руска Атанасова, която сжщо е била дълги години учителка въ Добричъ, е внесла въ Околийската училищна инспекция сумата десеть хиляди лева, съ които се полагатъ основи на фондъ „Георги и Руска Атанасови“. Всѣка година отъ приходитѣ на този фондъ ще се раздаватъ награди на отличили се бедни ученици отъ основнитѣ училища въ града. Инспекцията изказва топла благодарность на дарителката.

Ученицитѣ отъ I Срѣдищна прогимназия „Райко Цончевъ“ въ гр. Добричъ сж събрали подъ ржководството на учителитѣ си много подаръци за войницитѣ отъ 8 коненъ полкъ и сж ги поднесли лично по случай новата година. Командирътъ на полка имъ е изказалъ гореща благодарность. Хвала имъ!

Г-нъ Йорданъ Недковъ, Околийски училищенъ инспекторъ въ гр. Добричъ, известенъ като детски писатель подъ името **Чичо Данъ,** ще издаде наскоро сбирка отъ разкази за ученици.

Сжщиятъ е издалъ миналата година пиесата си **„Зора се сипва“** играна съ голѣмъ успѣхъ въ Добричъ. Пиесата е изъ живота на малкитѣ добруджанчета. Одобрена е отъ Министерството на народното просвѣщение. Намира се за проданъ въ книжарницитѣ въ гр. Добричъ. Препоржчваме я.

Въ голѣмата си коледна радость не забравяйте и беднитѣ си другарчета. Помогнете имъ. Зарадвайте ги, като стоплите сърдцата имъ съ коледни подаръци!

СУРВАКАРИ

З И М А

Леко пада на парцали
бѣлъ и пухкавъ снѣгъ,
друмищата сж заспали —
нѣма вече смѣхъ...
А децата въ топла стая
мирничко седятъ,
приказчици дѣдо, баба
сладко имъ редятъ.

Пъкъ врабцитѣ изгладнѣли
мръзнатъ пакъ навънъ,
надъ селата зенѣмѣли
носи се камбаненъ звънъ.
Въ сънъ сж се унесли
житнитѣ зрънца,
тѣ сънуватъ, че дошла е
вече пролѣтьта.

Леко пада на парцали
бѣлъ и пухкавъ снѣгъ,
плодни ниви сж заспали,
вѣтъръ тжжно пѣе пакъ...

СТ. МАТЕЕВА
III кл., гр. Добричъ.

Ще играете, ще пѣете и ще се радвате... Пъкъ може и довечера тѣ да не те забравятъ.

Ружка пакъ нищо не отговори. Очитѣ й се бѣха спрѣли върху иконата и гле...

...гледаха ...жгълъ на ...показа бледо- ж... която се забиваше право въ Ружкинитѣ очи. Следъ малко луната се показа тамъ и сякашъ спрѣ. Ружка затвори очи, но усѣщаше, че пакъ вижда... Тамъ на прозореца не бѣше луната, а хубава бѣла глава на старецъ, който й се усмихва. Ето, тя вижда очитѣ му. Тѣ свѣтятъ като две звездици. Косата му е бѣла и дълга. Брадата му е направена отъ ледени висулки. Облѣченъ въ дебелъ кожухъ, по който сж нависнали хиляди ледени ху е- ъ ь -

...стжпва бавно къмъ нея. Протѣга ржце... Колко е добъръ... Ружка иска да стане и отиде при него. Две ангелчета й помагатъ. Тя се изправя на краката си, залита да падне, но Дѣдо Коледа я хваща въ прегръдкитѣ си и нѣжно я гледа. Става й топло... Много топло...

— Ела съ мене, шепне й той. Азъ ще ти покажа чудни нѣща. Не се плаши: пакъ ще се върнешъ при твоята малка кжщичка...

Дѣдо Коледа взе леко Ружка, изнесе я вънъ, настани я до себе си въ шейната и тръгнаха по небесния пжть... Ангелчетата летѣха следъ тѣхъ и пѣеха пѣсни, каквито Ружка никога не бѣше чувала. Летѣха надъ хубава равнина, изъ която се люлѣеха изкласили ниви. Долу се видѣ малко селце. Сърдцето на Ружка трепна. Тя позна селцето, въ което се бѣше родила и за което много плака, когато го напущаше. Ето и тѣхната кжщичка!

— Дѣдо Коледа, да слѣземъ тамъ! Вижъ колко е хубаво!— извика тя. Искамъ да видя нашата кжщичка и пакъ да й се порадвамъ.

— Не бива, чедо! Сега тя не е твоя. Не виждашъ ли, чужди хора сж се настанили тамъ. Погледни по-добре!

—Ружка видѣ страшни парцаливи хора, които се лутаха изъ улицитѣ. На кжщичкитѣ зѣеха праздни дупки, вмѣсто прозорци. Бледи деца скитаха изъ улицитѣ и плачеха... Ето, изъ прозорчето на тѣхната спретната кжщичка се показва измжчена детска глава... Цѣлото село е друго — тжжно и мълчаливо... Църковниятъ дворъ, дето тя по цѣли дни безгрижно е играла, сега е пъленъ съ хора. Тѣ носятъ погребални ковчези и отиватъ бавно къмъ гробищата... Гладни кучета ги поглеждатъ изъ задъ разкривенитѣ огради на дворищата и жално виятъ... А тамъ, въ края на селото, гробищата сж пълни съ прѣсни гробове... Много гробове...

— Кои сж тѣзи? — попита Ружка.

— Тѣ сж, които ви изпждиха, отговори дѣдо Коледа. Господъ ги наказа.

Студенъ камъкъ притисна сърдцето на Ружка. Сълзи прелѣха изъ очитѣ й, станаха на бѣли снѣжинки и литнаха надолу къмъ селцето, което вече не бѣше нейното китно и хубаво селце...

Дѣдо Коледа дръпна юздитѣ на крилатитѣ кончета и изви шейната на друга страна. Скоро Ружка видѣ буйни ниви, срѣдъ които бѣха нацъвтѣли много макове и метлички. Тѣзи ниви се провираха като дългъ пжть между две еднакви земи. Тѣ приличаха на другитѣ, само че класоветѣ имъ бѣха по-дълги и по-пълни.

— Това сж вашитѣ ниви — каза Дѣдо Коледа. Тукъ бѣше границата. Тя дѣлѣше братя едни отъ други. По нея растѣха само бурени. Вижъ какво жито е родила сега! Ще дойде време, когато много такива граници ще родятъ едро жито... Погледни нататъкъ и вижъ, какво ще ти покажа задъ границата!

Ружка видѣ хубави градини, високи планини, покрити съ снѣгъ, бѣли пжтища, които се виеха между спретнати селца и хора... Много хора, които дигаха ржце къмъ небето и пѣеха... Тѣ бѣха радостни, извиваха кръшни хора, размѣтаха високо нагоре шарени кърпи и лудо пѣеха. Пѣснитѣ имъ се сливаха съ шума на едно море, което се плискаше въ зеления брѣгъ, що се криеше въ мъглявата далечина...

Ружка усѣти, че й става леко, много леко. Сякашъ и тя лети като крилатитѣ ангелчета. Сърдцето й се изпълни съ непозна-

ДОБРУДЖАНСКИ
ГЛАСЪ
Информационенъ ежедневникъ за общественъ животъ, стопанство, културенъ подемъ и широка разгласа

ПЪРВАТА РАВНОСМѢТКА

Южна Добруджа живѣе повече отъ година вече свободно, И въ този късъ периодъ отъ време ние виждаме благотворнитѣ резултати отъ грижитѣ и усилията на родната ни държава, полагани при тъй неблагоприятнитѣ условия, които предлага тежкото международно положение.

Родниятъ ни край бѣше проспалъ цѣли 27 години почти въ всѣко отношение. Градоветѣ запазиха стария си ориенталски видъ, пѫтищата бѣха съвършенно занемарени, а селата не бѣха, освенъ трагиченъ прицель на хищно ограбване. Днесъ всичко вече е значително промѣнено. Тръгнете по нашата безкрайна ширь и вие ще видите поправенитѣ, или подготовката за поправка на шосетата, въ селата ни се извърши една огромна работа съ настаняването на преселницитѣ и оземляването на малоимотнитѣ и безимотни мѣстни жители, въ тия наши малки селища вѣе вече единъ повишенъ духъ, творитель на много просвѣтно-културни, стопански и социални инициативи. Безспорно има още много да се прави, за да се догони изгубеното презъ цѣли три десетилѣтия, но стореното до сега е най-надеждната гаранция за безспорнитѣ възможности за бързъ напредъкъ въ всички направления въ този златенъ български край. Градоветѣ ни се благоустр. и снабдяватъ съ улесненията за по-цивилизованъ животъ. Колко бѣха тѣ забравени и занемарени говори факта, че столицата на този богатъ край—Добричъ бѣше оставенъ безъ вода и четиридесеть хиляднитѣ му жители бѣха изложени на най-страшнитѣ опасности, каквито предлага безводието.

При приключването на тази първа равносмѣтка отъ свободния ни животъ ние не можемъ да не изтъкнемъ справедливото желание на синоветѣ на Добруджа да имъ се предостави по-широкъ обхватъ за проявление най-вече въ рѫководството на мѣстнитѣ служби, нѣщо което го диктува, впрочемъ, и самия интересъ на тѣзи служби. Ние сме дълбоко убедени, че презъ предстоящата година и тази праздното ще се запълни, като се даде възможность на здравитѣ и вдъхновени заложби на добруджанския интелигентъ да се разгърнатъ въ плодоносенъ трудъ за полза на родния имъ край.

ВЕСТИ

—В-къ „ДОБРУДЖ. ГЛАСЪ“ честити на своитѣ читатели новата 1942 година и имъ пожелава весело прекарване на свѣтлитѣ праздници.

—НАШИЯТЪ редакторъ г-нъ Люб. П. Станчевъ не е изпратилъ никому честитки за праздницитѣ, като съответната за цельта сума е внесълъ за зимната помощь въ Добричъ.

— СХВАЩАЙКИ необходимостьта отъ ежедневникъ въ нашия край редакцията на „Добруджански гласъ“ прави понастоящемъ усилия, за да се справи съ всички трудности и въ най-скоро време да може да започне редовното всѣкидневно излизане на вестника. По този поводъ ние отправяме горещъ позивъ къмъ всички добруджанци да ни подкрепятъ, като пропагандиратъ за най-широкото разпространение на своя старъ и недѣлимъ труженикъ презъ годинитѣ на най-тежката робия.

—НОВОГОДИШНИЯ балъ въ Добричъ бѣше уреденъ отъ мѣстния гарнизонъ. Въ голѣмия салонъ на административната палата се бѣха събрали представители на мѣстната власть и гражданството во главе на началника на гарнизона г. поковникъ Механджиевъ и кмета на града г. инж. Първанъ Бъчваровъ. Малко преди полунощь началника на гарнизона държа прочувствено слово и при последнитѣ удари на 12 часъ пожела щастлива да бѫде новата година на всички, като вдигна чашата за здравето на Н. В. Царя. Всрѣдъ общъ възторгъ придружавайки военната музика всички запѣха националния Химнъ и Химна на Царя.

— БЪЛГАРО-ЯПОНСКОТО културно д-во гр. Добричъ, пожелава щастлива Нова година на членоветѣ си.

—НАЗНАЧЕНЪ е за кметъ на гр. Добричъ г. П. Бъчваровъ досегашенъ такъвъ въ гр. Кавала. Пожелаваме ползотворна работа.

—КОЛЕДНИТѢ странници за учащитѣ се въ настоящия ни брой сѫ редактирани отъ детския писатель Чичо Данъ, г. Йорданъ Недковъ, околийски училищенъ инспекторъ въ гр. Добричъ.

— ИЗГУБЕНА е лична карта на име Стоянъ Георги Гамуловъ отъ с. Спасово общ. Спасово, който я намѣри— обявявамъ за невалидна.

ЗАКОНЪ ЗА ОБЛЕКЧЕНИЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЯТ

възникнали преди присъединяването на Добруджа къмъ царство

Въ държавенъ вестникъ бр. 287 отъ 24 декемврий 1941 година е публикуванъ закона за облекчение на задълженията възникнали преди присъединението на Южна Добруджа къмъ България. Този законъ засѣга ония стари задължения възникнали до 1 януарий 1931 година, както и тѣхнитѣ подновявания, които по една или друга причина не сѫ били облекчени по време окупацията на Южна Добруджа отъ страна на румънската държава. Всички длъжници или евентуалнитѣ имъ наследници, на които горепоменатиятъ законъ дава право да се ползватъ отъ постановленията му, следва да подадътъ молби до съответнитѣ ликвидационни комисии. Последното трѣбва да сторятъ въ четиримесеченъ срокъ, начиная отъ 24 декемврий 1941 година — деня на публикацията на закона въ Д. В. Отъ облекченията на този законъ могатъ да се ползуватъ: 1. земедѣлци - стопани, 2. занаятчии и 3. търговци, или които сѫ били такива по време възникването на задълженията предметъ на облекчение за прѣкитѣ си задължения отъ 2000 лв. до 1000000 лв. На сѫщото основание могатъ да се ползуватъ и наследницитѣ на тия категории длъжници за припадающата имъ се наследствена часть отъ дълга. Задължения до 2000 лв.— само главница, било лични или такива съставляващи припадающата се наследствена часть на наследника не подлежатъ на облекчение. Молбитѣ за облекчение се подаватъ съответно: 1. За общъ размѣръ на задълженията отъ 2000 — 500000 лв. въ околийскитѣ ликвидационни комисии заседаващи въ седалището на околийския сѫдь; 2. за общъ размѣръ на задълженията отъ 500000 лв, — 1 мил. въ областнитѣ ликвидационни комисии заседаващи въ седалището на областния сѫдъ. Сѫщата преди да бѫде подадена въ съответната ликвидацион комисия трѣбва да се впиш въ общината по мѣстожит ство на длъжника или негов наследникъ, който иска обле чение. Къмъ молбата за обле чение молителя трѣбва да пр ложи: 1. удостовѣрение отъ с отвѣтната община за семейно си положение, приходоисточ цитѣ му, притежавания отъ н го живъ и мъртвъ инвентар недвижимата му собственост и нейната пазарна стойност презъ 1928 год. и 1932 г. О венъ това, трѣбва да се укаж въ молбата дали е поискал облекчение отъ друго учрежде ние или сѫдъ, получилъ ли такова и какво.

Българо-японско културно д-во въ гр. Добричъ

На 26 м. м. въ града ни се състоя учредително събрание, масово посетено и при голѣмо въодушевление, се основа Българо-японско културно д-во, съ програма цель за опознаване на великия и храбъръ японски народъ.

Оранизирането на д-вото се възложи на следниятъ комитетъ: Председатель: аптекаръ Никола Костовъ, Подпредседатели: Арх. Ханджиевъ, Ранчо Минчевъ; Секретарь: Д-ръ Т. Трандафиловъ; завеждащъ културния отдѣлъ: Арх. Ив. Ивановъ; Касиеръ: Инж. Кирилъ Г. Бешковъ; Библиотекаръ: Иосивъ Душекъ; Домакинъ: Христо Петковъ; Съветници: Д-ръ Чамурлийски, Д-ръ Ташевъ, Тодоръ Янковъ; Контролна комисия: Адвокатъ Стояновъ, Юрданъ Славовъ, Никола Ив. Димитровъ.

По този случай се размѣниха следнитѣ поздравителни телеграми

Господинъ Аптекаръ Никола Костовъ
ул. „Князъ Симеонъ Търновски“ 3—Добричъ

Благодаря сърдечно за изказанитѣ чувства и пожелавамъ Вавъ и на членоветѣ на новото Българо-Японско Д-во ползотворна дейность.

Японскиятъ Министъръ Емаджи

До Негово превъзходителство
Акира Емаджи
Пълномощенъ Министъръ на Япония
СОФИЯ

Ваше превъзходителство,

Група граждани на гр. Добричъ почитатели на вѣковнитѣ културни добродетели на страната на изгрѣващото слънце съ голѣмъ ентусиазъмъ днесъ, 29 декемврий 1941 год., основаха Българо-Японско Културно Д-во съ цель за опознаване и проучване на великия и храбъръ японски народъ, като му пожелава чрезъ Васъ осѫществяването на жизненитѣ му права и идеали въ далечния Изтокъ.

Председатель: Аптекаръ Никола Костовъ

Секретарь: Д-ръ Т. Трандафиловъ
ул. „Князъ Симеонъ Търновски“ 3

Практическо Земедѣлско училище—гр. Добричъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 1164

Дирекцията на Практическото Земедѣлско училище гр. Добричъ търси да закупи около 20000 кгр. фиево сено за нуждитѣ на училището. Спазаряването ще става по доброволно съгласие съгласно чл. 174 отъ закона за Б.О.П.

Добричъ, 27 декемврий 1941 г.

ОТЪ ДИРЕКЦИЯТА

та радость. Искаше й се да слѣзе между тѣзи хора и да лудува съ тѣхъ. Тя сякашъ бѣше ги виждала много пѫти и попита:

—Какво е това?

— Твоята земя! Земята на твоя и моя народъ — отговори Дѣдо Коледа. Ето, за нея бѣха мѫкитѣ ви. Отъ нея иде сега радостьта ви..

Ружка погледна стареца въ очитѣ.

—Знамъ, мѫчно ти е да ме разберешъ — добави той. Ала, когато порастнешъ, всичко ще разберешъ... А сега, ще ти покажа още нѣщо. Видишъ ли хей тамъ оная планина? Найвисоката. Тамъ е моятъ палатъ. Въ него послушнитѣ ми ангелчета работятъ цѣла година подаръци за добритѣ деца на моя народъ. Тази нощь азъ обикалямъ навсѣкжде и разнасямъ подаръцитѣ. И ти ще получишъ своя. Затвори очитѣ си и помисли, качво искашъ да ти дамъ. Каквото поискашъ, ще го имашъ...

Ружка затвори очи. Тя не искаше никакъвъ подаръкъ. Искаше й се само да слѣзе долу, да опре челото си въ снѣжнитѣ върхове на планинитѣ. Да се плиска съ бистрата вода на шумящитѣ рѣкички. Да тича по бѣлитѣ пѫтища. Да пѣе заедно съ всички хора и да лудува заедно съ тѣхъ. Тя искаше да има дълги, много дълги и голѣми рѫце, съ които да прегърне всички... Трѣбватъ й крилца, за да литне надолу... Ще ги поиска отъ Дѣдо Коледа... Нищо друго не ще отъ него... До ушитѣ й долитатъ пакъ пѣсни. Сѫщитѣ като ония, които бѣше учила въ училището...

Ружка отвори очи и потърси Дѣдо Коледа. Той се бѣше изгубилъ... Ружка лежеше на одърчето край печката. Луната бѣше заминала прозорчето и само нѣколко последни лѫчи още я галѣха по лицето... Стана й леко. Огледа се. До нея стоеше майка й. Кандилцето пакъ тъй кротко горѣше, а божията майка я гледаше засмѣна. Малкиятъ Исусъ сякашъ й махаше съ рѫчичкитѣ си..

—Мамо, —пошепна Ружка— азъ видѣхъ Дѣдо коледа!... Какви чудни нѣща ми показа той!..

—Сънувала си, чедо! Бѣше се унесла и си сънувала. Гледахъ те, какъ се усмихвашъ въ съня си и сърдцето ми се засмѣ. Болестьта ти си отиде. Сега ти си добре. Дѣдо Коледа ти донесе здраве. Тукъ е и учителката съ другарчетата ти. Преди малко тѣ пѣеха тихичко коледни пѣсни. Не ги ли виждашъ още?

Чакъ сега Ружка видѣ учителката и другарчетата си, които се бѣха наредили въ полутъмната стая. Тя се надигна безъ мѫка, хвана рѫката на учителката си и я цѣлуна. Елица, съ която седѣха на единъ чинъ, приближи и й поднесе подаръкъ отъ училището.

—Донесохме ти обуща и ново палто—каза тя. Да се стоплишъ съ тѣхъ, че да не истивашъ вече!

Хорътъ запѣ:

—„Ой Коледо, мой Коледо, родило се боже чедо...“

Откъмъ селото долетѣ камбаненъ звънъ и разнесе изъ заснѣжената равнина вестьта за раждането на Спасителя. Въ малката кѫщичка край старата граница се роди първата коледна радость.

Й. НЕДКОВЪ

АНИЛИНОВИ Б
ЗА ВЪЛНА, ПАМУКЪ, КОПРИНА И ДР.
НА СКЛАДЪ ПРИ
СТОИЧО ИВ. БЪРЗИЛОВЪ
София, ул. „11 Августъ“, № 13 —Тел. 2-15-86.